

Ohnivý muž

Den se chýlil ke konci. Slunce pomalu zapadalo a na kraj se snášela šedivá mlha. Plchovští chlupáci hnali z pastvy domů dobytek. Tenkrát bylo zvykem, že spásali trávu i v lese.

Honáci na sebe zahalekali a pomaloučku sháněli dobytek na cestu k domovu. Před Novákovíc stavením seděl na lavičce děda Novák a dovedně vyřezával ze dřeva píšťalku. Čekal na vnuka Tonda. Tonda na něho z dálky vesele mával a když přišli blíž, zavolal: "Dědo, dneska jsem byl v lese s našimi kravami první," trochu se chlubil.

"To ne, to se mýlíš, když tys přihnal svoje krávy, byli už moje voly dost dlouho na pasece," tvrdil Ondřej. "To není pravda, to bylo včera," hájil se Tonda a celý zrudl v obličeji.

"Včera i dnes," tvrdil Ondřej a postavil se bojovně proti Tondovi. "No, no jen se mi tu nepoperte," zasáhl do sporu rozvážně Pavel. "Víte co? Zítří si dáme dobrý pozor, kdo z nás přijde na pastvu první." "A tomu," vmísil se do sporu děda Novák, "tomu já dám tuhle novou píšťalku." a zamrkal na Tonda.

"No dobře, teda platí, zítří se ukáže, kdo z nás je nejranější ptáče," řekli si chlupáci a rozešli se.

"To musím být já," umínil si v duchu Ondra. "Děda Novák, ten umí dělat píšťalky, to je, panečku, něco! Nesmím zaspát."

A sotva se doma navečeřel, honem si vlezl do postele... Probudil se, ještě venku svítil měsíc. Hodinky neměl, ale usoudil, že musí být již k ránu.

"I co se budu rozmýšlet, půjdu do lesa hned. Aspoň budu určitě první. Vezmu s sebou houně a zabalím se do nich, aby mi nebyla zima." Potichoučku vstal z postele a vyplížil se ze světnice. Měsíc krásně svítil, byla vlahá, teplá letní noc....

Otevřel vrata, vzbudil voly a vyhnal je ze stáje. Namířil si to do lesa. Skutečně byl první. Zastavil se na pasece a voly si klidně lehli do trávy. Sám si našel pěkné místo za sáhem dříví, hodil jednu houni na zem a do druhé se zabalil. Netrvalo dlouho a spokojeně usnul. Zdál se mu pěkný sen, jak píská na píšťalku a všichni se mu obdivují....

Najednou se probudil... a hrůzou docela ustrnul. Kousek od něho stála podivná postava. Jakýsi malý, pokroucený mužík, ale celý v jednom ohni.

Vyděšený Ondřej vyskočil a utíkal, co mu nohy stačily. Po chvíli se zarazil: "Bože, volky jsem tam nechal !" Obrátil se a běžel zpět. Mužík tam stál dosud a zrovna svítil na dálku. Ondra vzbudil voly a honem s nimi pryč.

Když se však ohlédl, vyděsil se znovu. Ohnivý muž se dal na cestu za nimi. Chlapec s volky honem s kopce dolů, ale mužík se nezastavil. Kulil se ze stráně rychle za nimi. Teprve když Ondřej doběhl k můstku přes potok, mužík náhle zmizel. To si Ondra oddechl !

Cestou mezi poli se střetl s ostatními. Ti se divili, že žene z lesa domů. Ondra se celý třásl a nemohl chvíli ani promluvit. Potom jim vyprávěl, jak se setkal v lese s ohnivým mužem. Když to ostatní slyšeli, padl strach i na ně.

Nikomu se už na paseku nechtělo a raději popásali dobytek jen na okraji lesa.

Večer byl děda Novák zvědav, komu daruje svou písťalku. "Ondřej to vyhrál," přiznával nerad Tonda a vyprávěl dědovi, co Ondru v lese potkalo. "Ohnivý muž v lese? To je podivné, tomu nemohu uvěřit," vrtěl hlavou děda Novák. Pojď mi ukázat to místo, kde mužík zůstal stát a pak se ztratil."

Přešli můstek a Ondra se rozhlížel. "Tady to bylo," ukazoval. V trávě však ležel jen kus prohnílého dřeva s provázkem.

Tady máš svého ohnivého muže," usmál se děda. "

"Prohnílé dřevo v noci svítilo a ty ses ho vylekal. Provázek se zachytil volkovi za nohu a ten jej táhl za sebou. Podruhé dobře uvažuj a jdi se podívat blíž, co to hoří!"

Ale Ondra už nechtěl pást dobytek v lese. Byl přesvědčen, že ho opravdu honil ohnivý muž. Nemohl zapomenout na své zděšení, ani když mu chlapeč přikli zaslouženou odměnu a děda mu dal krásnou písťalku....

